

LLEI 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català (DOGC núm. 1807, d'11.10.1993)

El patrimoni cultural és un dels testimonis fonamentals de la trajectòria històrica i d'identitat d'una col·lectivitat nacional. Els béns que l'integren constitueixen una herència insubstituïble, que cal transmetre en les millors condicions a les generacions futures. La protecció, la conservació, l'acreciment, la investigació i la difusió del coneixement del patrimoni cultural és una de les obligacions fonamentals que tenen els poders públics. La Generalitat de Catalunya, d'acord amb l'article 9 de l'Estatut d'autonomia i sens perjudici de les competències que l'article 149.1.28 de la Constitució assigna a l'Estat, té competència exclusiva en aquesta matèria. L'Administració local de Catalunya, d'acord amb la legislació local i amb aquesta Llei, assumeix importants atribucions de protecció del patrimoni cultural local, dins l'esfera de les seves competències.

Aquesta Llei, que té un precedent il·lustre en la Llei del 3 de juliol de 1934, de conservació del patrimoni històric, artístic i científic de Catalunya, cal considerar-la com el marc dins el qual s'han de situar necessàriament les diferents lleis sectorials que han fixat l'ordenació de cada sector específic. Així, la Llei d'arxius, la Llei de museus, la Llei del sistema bibliotecari de Catalunya i la Llei de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural han de tenir com a marc referencial la present Llei del patrimoni cultural.

La Llei parteix d'un concepte ampli del patrimoni cultural de Catalunya, que engloba el patrimoni moble, el patrimoni immoble i el patrimoni immaterial, siguin de titularitat pública o privada, i les manifestacions de la cultura tradicional i popular. Es regula la competència de la Generalitat sobre la projecció exterior del patrimoni cultural, reconeguda per la Sentència del Tribunal Constitucional 17/1991, relativa a la Llei 16/1985, del 25 de juny, del patrimoni històric espanyol. Atesa la importància del patrimoni de l'Església catòlica, es fa una referència expressa als deures d'aquesta institució i al marc en què s'ha de desplegar la col·laboració entre l'Administració de la Generalitat i la dita Església per al compliment d'aquesta Llei.

S'estableixen tres categories de protecció, comunes a béns mobles, immobles i immaterials: els béns culturals d'interès nacional, els béns catalogats i la resta de béns integrants de l'ampli concepte de patrimoni cultural definit per l'article 1. D'acord amb la competència reconeguda pel Tribunal Constitucional en la dita Sentència 17/1991, s'atribueix al Govern de la Generalitat la facultat de declarar els béns culturals d'interès nacional, la categoria de protecció de major rang, que es correspon amb la dels béns d'interès cultural definida per l'esmentada Llei del patrimoni històric espanyol.

La Llei crea una segona esfera de protecció dels béns del patrimoni cultural de menor rellevància, els béns catalogats, els instruments de protecció i de control dels quals recauen principalment en els municipis.

Aquesta figura es denomina béns culturals d'interès local. En relació amb els béns immobles d'interès nacional, la Llei regula diferents figures de protecció, en funció de la

tipologia del bé. Els béns immobles d'interès local no només poden ésser catalogats en el marc d'aquesta Llei, sinó que també s'esmenten els mecanismes de protecció regulats per la legislació urbanística. Pel que fa als béns mobles, llur règim específic posa l'accent en el control del comerç. La Llei conté també una regulació addicional del patrimoni arqueològic, que presenta com a novetat principal la introducció dels espais de protecció arqueològica.

Entre les mesures de foment i difusió destaquen l'establiment en l'àmbit de l'Administració de la Generalitat de l'anomenat "u per cent cultural", la creació de l'Inventari del Patrimoni Cultural Català i els preceptes dedicats a la gestió dels monuments per a facilitar-ne la visita pública. D'aquesta manera, la Llei no s'atura en els objectius de protecció i restauració del patrimoni cultural, sinó que pretén dinamitzar-ne la difusió com a conseqüència lògica de l'assoliment progressiu d'aquells objectius. S'acompleix així la prescripció de l'article 8.2 de l'Estatut d'autonomia, que imposa a la Generalitat el deure de promoure la participació dels ciutadans en la cultura.

La Llei estableix també l'exigència de qualificacions i titulacions professionals per a determinades actuacions i intervencions, amb la finalitat d'augmentar els nivells de protecció dels béns patrimonials.

També regula el règim sancionador, amb la classificació de les infraccions i les sancions corresponents i la determinació dels òrgans competents per a imposar-les, juntament amb l'establiment de mesures cautelars i addicionals.

Es crea, finalment, el Consell Assessor del Patrimoni Cultural, com a òrgan consultiu de les administracions públiques en les matèries relacionades amb el patrimoni, per a assolir els objectius que marca la Llei.

TÍTOL PRELIMINAR

Disposicions generals

Article 1

Objecte

-1 És objecte d'aquesta Llei la protecció, la conservació, l'acreciment, la investigació, la difusió i el foment del patrimoni cultural català.

-2 El patrimoni cultural català és integrat per tots els béns mobles o immobles relacionats amb la història i la cultura de Catalunya que per llur valor històric, artístic, arquitectònic, arqueològic, paleontològic, etnològic, documental, bibliogràfic, científic o tècnic mereixen una protecció i una defensa especials, de manera que puguin ésser gaudits pels ciutadans i puguin ésser transmèsos en les millors condicions a les generacions futures.

-3 També fan part del patrimoni cultural català els béns immaterials integrants de la cultura popular i tradicional i les particularitats lingüístiques, d'acord amb la Llei 2/1993, del 5 de març, de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural.

-4 El Departament de Cultura ha de vetllar pel retorn a Catalunya dels béns amb valors propis del patrimoni cultural català que es troben fora del seu territori.

Article 2

Projecció exterior

L'Administració de la Generalitat ha de promoure la difusió exterior del patrimoni cultural català i els intercanvis culturals. També ha de promoure l'establiment de tractats o convenis, en els termes establerts per l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Article 3

Col·laboració entre les administracions públiques

-1 En l'exercici de llurs competències respectives, l'Administració de la Generalitat, els consells comarcals i els ajuntaments han de vetllar per la integritat del patrimoni cultural català, tant públic com privat, i per la protecció, la conservació, l'acreciment, la difusió i el foment d'aquest patrimoni, i han d'estimular la participació de la societat, per la qual cosa s'han de dotar dels mitjans materials i personals adequats.

-2 Les administracions públiques han de col·laborar perquè les competències respectives siguin exercides, en l'àmbit d'aquesta Llei, de la millor manera possible.

-3 Els consells comarcals i els ajuntaments han de comunicar immediatament a l'Administració de la Generalitat qualsevol situació de perill en què es trobin els béns integrants del patrimoni cultural.

-4 L'Administració de la Generalitat ha d'informar els consells comarcals i els ajuntaments corresponents de les actuacions que dugui a terme en aplicació d'aquesta Llei.

Article 4

Col·laboració de l'Església catòlica

-1 L'Església catòlica, com a titular d'una part molt important del patrimoni cultural català, ha de vetllar per la protecció, la conservació i la difusió d'aquest patrimoni i, amb aquesta finalitat, ha de col·laborar amb les diverses administracions públiques de Catalunya.

-2 Una comissió mixta entre l'Administració de la Generalitat i l'Església catòlica ha d'establir el marc de col·laboració i coordinació entre les dues institucions i fer-ne el seguiment.

-3 Reglamentàriament s'ha de determinar, si s'escau, la col·laboració amb l'Administració local.

Article 5

Col·laboració dels particulars

-1 Totes les persones físiques i jurídiques estan legitimades per a exigir el compliment de la legislació de patrimoni cultural davant les administracions públiques de Catalunya. La legitimació per a recórrer davant els tribunals de justícia es regeix per la legislació de l'Estat i de la Comunitat Europea.

-2 Tothom que tingui coneixement d'una situació de perill o de la destrucció consumada o imminent d'un bé integrant del patrimoni cultural català ho ha de comunicar immediatament a l'administració local corresponent o al Departament de Cultura.

Article 6

Municipis històrico-artístics

-1 Els municipis que tenen la consideració d'històrico-artístics, segons el que determina la legislació municipal i de règim local de Catalunya, han de crear un òrgan d'estudi i proposta per a la preservació, la conservació, la protecció i la vigilància de llur patrimoni

cultural. Si es tracta de municipis de menys de mil habitants, aquest òrgan ha d'ésser creat pel consell comarcal, que hi ha d'assegurar una presència significativa del municipi afectat.

-2 Correspon a la potestat d'autoorganització local de determinar la composició i el funcionament dels òrgans a què es refereix l'apartat 1, que han de comptar necessàriament amb el suport de professionals qualificats en el camp del patrimoni cultural, amb les condicions de formació i de titulació que siguin establertes per reglament.

-3 Els òrgans a què es refereix l'apartat 1 han d'emetre informe prèviament a l'adopció d'acords municipals que afectin l'aprovació o la modificació del planejament urbanístic.

-4 Els municipis històrico-artístics han d'elaborar un catàleg del patrimoni cultural immoble de llur terme, en el qual s'han d'especificar les mesures de protecció, d'acord amb aquesta Llei i amb la legislació urbanística.

-5 Els municipis amb un patrimoni arqueològic important han de disposar d'arqueòleg municipal, l'obligatorietat i les funcions generals del qual s'han d'especificar per reglament. Correspon a la potestat d'autoorganització local de nomenar el dit arqueòleg i de determinar-ne les funcions específiques.

TÍTOL PRIMER

Categories de protecció del patrimoni cultural

Capítol I

Béns culturals d'interès nacional

Article 7

Definició i classificació

-1 Els béns més rellevants del patrimoni cultural català, tant mobles com immobles, han d'ésser declarats d'interès nacional.

-2 Els béns immobles es classifiquen en:

a) Monument històric: construcció o altra obra material produïda per l'activitat humana que configura una unitat singular.

b) Conjunt històric: agrupament de béns immobles, continu o dispers, que constitueix una unitat coherent i delimitable amb entitat pròpia, encara que cadascun individualment no tingui valors rellevants.

c) Jardí històric: espai delimitat que és fruit de l'ordenació per l'home d'elements naturals i que pot incloure estructures de fàbrica.

d) Lloc històric: paratge natural on es produeix un agrupament de béns immobles que fan part d'una unitat coherent per raons històriques i culturals a la qual es vinculen esdeveniments o records del passat, o que contenen obres de l'home amb valors històrics o tècnics.

e) Zona d'interès etnològic: conjunt de vestigis, que poden incloure intervencions en el paisatge natural, edificis i instal·lacions, que contenen en llur si elements constitutius del patrimoni etnològic de Catalunya.

f) Zona arqueològica: lloc on hi ha restes de la intervenció humana que solament és susceptible d'ésser estudiat en profunditat amb la metodologia arqueològica, tant si es troba en la superfície com si es troba en el subsòl o sota les aigües. En el cas que els béns culturals immobles definits per les lletres a), b), c), d) i e) tinguin en el subsòl restes que solament siguin susceptibles d'ésser estudiades arqueològicament, tindran també la condició de zona arqueològica.

g) Zona paleontològica: lloc on hi ha vestigis fossilitzats que constitueixen una unitat coherent i amb entitat pròpia, encara que cadascun individualment no tingui valors rellevants.

-3 Els béns mobles poden ésser declarats d'interès nacional singularment o com a col·lecció.

Article 8

Procediment de declaració

-1 La declaració de béns culturals d'interès nacional requereix la incoació prèvia d'un expedient, iniciat d'ofici per l'Administració de la Generalitat o bé a instància d'una altra administració pública o de qualsevol persona física o jurídica. Els acords de no-incoació han d'ésser motivats.

-2 En la instrucció de l'expedient esmentat en l'apartat 1 cal donar audiència als interessats. Si l'expedient es refereix a béns immobles, cal donar audiència també a l'ajuntament corresponent i obrir un període d'informació pública.

-3 En l'expedient a què es refereix l'apartat 1 hi ha de constar l'informe favorable del Consell Assessor del Patrimoni Cultural de Catalunya i també de l'Institut d'Estudis Catalans o d'una de les institucions científiques, tècniques o universitàries de prestigi o competència reconeguts que siguin determinades per reglament.

-4 L'expedient a què es refereix l'apartat 1 ha de contenir informes històrics, arquitectònics, arqueològics i artístics, acompanyats d'una completa documentació gràfica, a més d'un informe detallat sobre l'estat de conservació del bé.

Article 9

Notificació, publicació i efectes de la incoació

-1 La incoació de l'expedient de declaració d'un bé cultural d'interès nacional s'ha de notificar als interessats i als ajuntaments dels municipis on radica el bé. A més, i sens perjudici de la seva eficàcia des de la notificació, la resolució d'incoació s'ha de publicar en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya i en el Boletín Oficial del Estado.

-2 La incoació de l'expedient a què es refereix l'apartat 1 comporta l'aplicació immediata i provisional del règim de protecció establert per als béns culturals que ja han estat declarats d'interès nacional.

-3 En el cas dels béns immobles, la incoació de l'expedient a què es refereix l'apartat 1 comporta, des del moment en què és notificada a l'ajuntament, la suspensió de la tramitació de les llicències municipals de parcel·lació, edificació o enderrocament en la zona afectada, i també la suspensió dels efectes de les llicències ja concedides. No obstant això, el Departament de Cultura pot autoritzar la realització de les obres que sigui manifest que no perjudiquen els valors culturals del bé, la qual autorització ha d'ésser prèvia a la concessió de la llicència municipal, llevat que es tracti de llicències concedides abans de la incoació de l'expedient.

Article 10

Finalització de l'expedient de declaració

-1 La declaració de béns culturals d'interès nacional ha d'ésser acordada pel Govern de la Generalitat, a proposta del conseller de Cultura.

-2 L'acord de declaració de béns culturals d'interès nacional s'ha d'adoptar en el termini de divuit mesos a comptar de la data en què s'ha incoat l'expedient. La caducitat de l'expedient es produeix si un cop transcorregut aquest termini se sol·licita que s'arxivin les actuacions i dins els trenta dies següents no es dicta resolució. Un cop caducat

l'expedient, no es pot tornar a iniciar dins els dos anys següents, llevat que ho demani el titular del bé.

Article 11

Contingut de la declaració

-1 La declaració d'un bé cultural d'interès nacional ha d'incloure les especificacions següents:

a) Una descripció clara i precisa del bé o els béns, que en permeti la identificació, amb llurs pertinences i accessoris, si n'hi ha, i que determini, en el cas que es tracti de béns immobles, si la declaració inclou el subsòl i, si s'escau, els béns mobles vinculats a l'immoble, els quals també tindran la consideració de béns culturals d'interès nacional.

b) En el cas dels béns immobles, la classe que els ha estat assignada, d'acord amb l'article 7, i, si escau, la delimitació de l'entorn necessari per a la protecció adequada del bé. L'entorn, que pot incloure el subsòl, és constituït per l'espai, sigui edificat o no, que dóna suport ambiental al bé i l'alteració del qual pot afectar-ne els valors, la contemplació o l'estudi.

-2 La declaració d'un bé cultural d'interès nacional ha d'establir, en el cas que l'ús a què sigui destinat el bé sigui incompatible amb la seva preservació, la paralització o la modificació d'aquest ús, en el qual cas ha de fixar la indemnització corresponent.

-3 La declaració d'un bé cultural d'interès nacional pot incloure la determinació dels criteris bàsics que, amb caràcter específic, han de regir les intervencions sobre el dit bé.

Article 12

Notificació i publicació de la declaració

La declaració d'un bé cultural d'interès nacional s'ha de notificar als interessats i als ajuntaments dels municipis on radica el bé. A més, la declaració s'ha de publicar en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya i en el Boletín Oficial del Estado.

Article 13

Registre de Béns Culturals d'Interès Nacional

-1 Els béns culturals d'interès nacional han d'ésser inscrits en el Registre de Béns Culturals d'Interès Nacional, en el qual també s'ha d'anotar preventivament la incoació dels expedients de declaració. Correspon al Departament de Cultura de gestionar aquest Registre.

-2 El Registre de Béns Culturals d'Interès Nacional ha de reflectir tots els actes que es realitzin sobre els béns que hi són inscrits, si poden afectar el contingut de la declaració. És obligació del propietari, titular d'altres drets reals o posseïdor d'un bé cultural d'interès nacional de comunicar al Registre tots els actes jurídics i tècnics que puguin afectar el dit bé.

-3 Les dades del Registre de Béns Culturals d'Interès Nacional són públiques, llevat de les informacions que cal protegir per raó de la seguretat dels béns o de llurs titulars, la intimitat de les persones i els secrets comercials i científics protegits per la llei.

-4 De les inscripcions i les anotacions en el Registre de Béns Culturals d'Interès Nacional, se n'ha de donar compte al Registre General de Béns d'Interès Cultural de l'Administració de l'Estat, perquè hi siguin fetes les inscripcions i les anotacions conseqüents.

-5 En el cas de monuments i jardins històrics, el Departament de Cultura, o l'ajuntament corresponent, si n'és el propietari o titular d'altre dret real, han d'instar d'ofici la

inscripció en el Registre de la Propietat de la declaració dels dits béns com a béns culturals d'interès nacional.

Article 14

Procediment per a deixar sense efecte una declaració

-1 La declaració d'un bé cultural d'interès nacional únicament es pot deixar sense efecte si se segueixen els mateixos tràmits i requisits que són necessaris per a la declaració, amb l'informe previ, exprés i vinculant, de les institucions a què fa referència l'article 8.3.

-2 No es poden invocar com a causes determinants per a deixar sense efecte la declaració d'un bé cultural d'interès nacional les que derivin de l'incompliment de les obligacions de conservació i manteniment regulades per aquesta Llei. Capítol II Béns catalogats

Article 15

Definició

Els béns integrants del patrimoni cultural català que, tot i llur significació i importància, no compleixin les condicions pròpies dels béns culturals d'interès nacional han d'ésser inclosos en el Catàleg del Patrimoni Cultural Català.

Article 16

Catalogació de béns mobles

-1 La inclusió de béns mobles en el Catàleg del Patrimoni Cultural Català es fa per resolució del conseller de Cultura. Els béns mobles poden ésser catalogats singularment o com a col·lecció.

-2 Són aplicables a la tramitació dels expedients de catalogació de béns mobles les normes generals de procediment administratiu. La caducitat dels expedients es regeix per l'article 10, si bé en aquest cas el termini per a resoldre els expedients és de setze mesos.

-3 El Catàleg del Patrimoni Cultural Català ha de reflectir tots els actes que es realitzin sobre els béns que hi són inscrits, si poden afectar llur catalogació. És obligació del titular d'un bé catalogat de comunicar al Catàleg tots els actes jurídics i tècnics que puguin afectar el dit bé.

-4 De les inscripcions en el Catàleg del Patrimoni Cultural Català, se n'ha de donar compte a l'Inventari General de Béns Mobles de l'Administració de l'Estat, perquè hi siguin fetes les inscripcions corresponents.

Article 17

Catalogació de béns immobles

-1 La catalogació de béns immobles s'efectua mitjançant llur declaració com a béns culturals d'interès local.

-2 La competència per a la declaració de béns culturals d'interès local correspon al ple de l'ajuntament, en els municipis de més de cinc mil habitants, i al ple del consell comarcal, en els municipis de fins a cinc mil habitants. La declaració s'ha de dur a terme amb la tramitació prèvia de l'expedient administratiu corresponent, en el qual ha de constar l'informe favorable d'un tècnic en patrimoni cultural.

-3 L'acord de declaració d'un bé cultural d'interès local ha d'ésser comunicat al Departament de Cultura, perquè en faci la inscripció en el Catàleg del Patrimoni Cultural Català.

-4 La declaració d'un bé cultural d'interès local únicament es pot deixar sense efecte si se segueix el mateix mateix procediment prescrit per a la declaració i amb l'informe favorable previ del Departament de Cultura.

-5 Tota catalogació de béns immobles ha de contenir els jaciments arqueològics del terme municipal que han estat declarats espais de protecció arqueològica.

Capítol III

Els restants béns integrants del patrimoni cultural català

Article 18

Definició

-1 Ultra els béns culturals d'interès nacional i els béns catalogats, fan part també del patrimoni cultural català els béns mobles i immobles que, tot i no haver estat objecte de declaració ni de catalogació, reuneixen els valors descrits en l'article 1.

-2 En tot cas, fan part del patrimoni cultural català els béns mobles següents:

- a) Les col·leccions i els exemplars singulars de zoologia, botànica, mineralogia i anatomia i els objectes d'interès paleontològic.
- b) Els béns que constitueixen punts de referència importants de la història.
- c) El producte de les intervencions arqueològiques.
- d) Els béns d'interès artístic.
- e) El mobiliari, els instruments musicals, les inscripcions, les monedes i els segells gravats de més de cent anys d'antiguitat.
- f) El patrimoni etnològic mòble.
- g) El patrimoni científic, tècnic i industrial mòble.
- h) El patrimoni documental i el patrimoni bibliogràfic.

Article 19¹

Patrimoni documental

-1 Als efectes d'aquesta Llei, s'entén per document tota expressió en llenguatge oral, escrit, d'imatges o de sons, natural o codificat, recollida en qualsevol mena de suport material, i qualsevol altra expressió gràfica que constitueixi un testimoni de les funcions i les activitats socials de l'home i dels grups humans, amb exclusió de les obres d'investigació o de creació.

-2 Integren el patrimoni documental de Catalunya els documents que s'inclouen en algun dels supòsits següents:

- a) Els documents produïts o rebuts, en l'exercici de llurs funcions i com a conseqüència de llur activitat política i administrativa, per la Generalitat, pels ens locals i per les entitats autònomes, les empreses públiques i les altres entitats que en depenen.
- b) Els documents de més de quaranta anys d'antiguitat produïts o rebuts, en l'exercici de llurs funcions, per persones jurídiques de caràcter privat que desenvolupen llur activitat a Catalunya.
- c) Els documents de més de cent anys d'antiguitat produïts o rebuts per qualsevol persona física i els documents de menys antiguitat que hagin estat produïts en suports de caducitat inferior als cent anys, com és el cas dels àudio-visuals en suport fotoquímic o magnètic, d'acord amb el que sigui establert per reglament.
- d) Els documents compresos en fons conservats en arxius de titularitat pública de Catalunya.

¹ Modificada lletra e) de l'apartat 2 per la Llei 10/2001, de 13 de juliol, d'arxius i documents (DOGC núm. 3437, de 24.7.2001).

e) Els documents no compresos en els apartats anteriors que hi siguin integrats per resolució del conseller o consellera de Cultura, amb l'informe previ del Consell Nacional d'Arxius, atesos els seus valors històrics o culturals.

-3 Tots els documents dels òrgans de l'Administració de l'Estat, de les notaries i els registres públics i dels òrgans de l'Administració de justícia radicats a Catalunya fan part també del patrimoni documental de Catalunya, sens perjudici de la legislació de l'Estat que els sigui aplicable.

-4 Els documents dels òrgans de la Comunitat Europea radicats a Catalunya fan part també del patrimoni documental de Catalunya, sens perjudici de la normativa comunitària que els sigui aplicable.

Article 20

Patrimoni bibliogràfic

-1 Als efectes d'aquesta Llei, són béns bibliogràfics les obres d'investigació o de creació manuscrites, impreses, d'imatges, de sons o reproduïdes en qualsevol mena de suport.

-2 Integren el patrimoni bibliogràfic de Catalunya els béns bibliogràfics següents:

a) Els exemplars de la producció bibliogràfica catalana que són objecte de dipòsit legal i els que tenen alguna característica rellevant que els individualitza.

b) Els exemplars d'obres integrants de la producció bibliogràfica catalana i de la relacionada per qualsevol motiu amb l'àmbit lingüístic català de les quals no consti que n'hi ha almenys dos exemplars en biblioteques públiques de Catalunya.

c) Les obres de més de cent anys d'antiguitat, les obres manuscrites i les obres de menys antiguitat que hagin estat produïdes en suports de caducitat inferior als cent anys, d'acord amb el que sigui establert per reglament.

d) Els béns compresos en fons conservats en biblioteques de titularitat pública.

e) Totes les obres i els fons bibliogràfics conservats a Catalunya que, tot i no estar compresos en els apartats anteriors, hi siguin integrats per resolució del conseller de Cultura, atenent llur singularitat, llur unitat temàtica o el fet d'haver estat aplegats per una personalitat rellevant.

TÍTOL SEGON

Protecció del patrimoni cultural català

Capítol I

Règim comú dels béns mobles i immobles

Secció primera

Règim aplicable a tots els béns integrants del patrimoni cultural català

Article 21 Deure de conservació

-1 Tots els béns integrants del patrimoni cultural català han d'ésser conservats per llurs propietaris, titulars d'altres drets reals i posseïdors. Es poden establir per reglament procediments per a l'esporgada i l'eliminació de determinades classes de béns, si no han estat declarats d'interès nacional ni han estat catalogats.

-2 Les persones referides en l'apartat 1 han de facilitar informació sobre l'estat dels béns i sobre llur utilització, si els ho demana l'Administració.

Article 22

Subhastes

L'Administració de la Generalitat pot exercir els drets de tempteig i retracte sobre qualsevol bé integrant del patrimoni cultural català que se subhasti a Catalunya. A aquest efecte, els subhastadors han de notificar al Departament de Cultura, amb l'antelació que sigui fixada per reglament, les subhastes que afectin els esmentats béns. La Generalitat pot exercir aquests drets en benefici d'una altra entitat pública o d'una entitat privada sense finalitat de lucre.

Article 23

Suspensió d'intervencions

-1 El Departament de Cultura pot impedir qualsevol obra o intervenció en béns integrants del patrimoni cultural no declarats d'interès nacional. A aquest efecte, ha de requerir l'ajuntament corresponent perquè adopti les mesures necessàries per a l'efectivitat de la suspensió i, si aquest no ho fa, pot adoptar-les subsidiàriament. El Departament de Cultura, amb l'informe previ de l'ajuntament, ha de resoldre en el termini de dos mesos a favor de la continuació de l'obra o la intervenció suspesa o a favor de la incoació d'expedient de declaració de bé cultural d'interès nacional.

-2 Per tal de preservar els valors culturals d'un bé immoble, els ajuntaments poden suspendre la tramitació de la concessió d'una llicència d'obres i sol·licitar al Departament de Cultura la incoació d'un expedient de declaració de bé cultural d'interès nacional.

Article 24

Exportació

L'exportació o expedició dels béns integrants del patrimoni cultural català es regeix per la legislació de l'Estat o de la Comunitat Europea. Secció segona Règim aplicable als béns culturals d'interès nacional i als béns catalogats

Article 25

Deure de preservació i manteniment

-1 Els propietaris, titulars d'altres drets reals i posseïdors de béns culturals d'interès nacional o béns catalogats els han de preservar i mantenir per assegurar la integritat de llur valor cultural. L'ús a què es destinin aquests béns ha de garantir-ne sempre la conservació.

-2 Els béns culturals d'interès nacional i els béns catalogats no poden ésser destruïts.

-3 Els propietaris, titulars d'altres drets reals i posseïdors de béns culturals d'interès nacional o béns catalogats han de permetre l'accés dels especialistes als dits béns, per tal que puguin estudiar-los i catalogar-los convenientment.

Article 26

Drets de tempteig i de retracte

-1 L'Administració de la Generalitat pot exercir el dret de tempteig sobre les transmissions oneroses de la propietat o de qualsevol dret real sobre els béns culturals d'interès nacional o sobre els béns mobles catalogats. Els consells comarcals i els ajuntaments poden exercir subsidiàriament el mateix dret respecte dels immobles d'interès nacional. Els propietaris o titulars de drets reals sobre béns culturals d'interès nacional han de notificar fefaentment al Departament de Cultura llur intenció de transmetre els béns o els drets, i han d'indicar-ne el preu, les condicions de la transmissió i la identitat de l'adquirent. Si la transmissió afecta un bé immoble, el

Departament de Cultura ho ha de comunicar al Consell comarcal i a consell comarcal i a l'ajuntament corresponents.

-2 En el termini de dos mesos a comptar des de la notificació a què es refereix l'apartat 1, l'Administració de la Generalitat, i subsidiàriament els consells comarcals i els ajuntaments, poden exercir el dret de tempteig. El dret de tempteig es pot exercir en benefici d'altres institucions públiques o d'entitats privades sense ànim de lucre, en les condicions que en cada cas siguin establertes.

-3 Si la transmissió a què es refereix l'apartat 1 no es notifica o no es formalitza en les condicions notificades, l'Administració de la Generalitat, i subsidiàriament els consells comarcals i els ajuntaments, poden exercir el dret de retracte, en els mateixos termes establerts per al dret de tempteig, en el termini de dos mesos a comptar des del moment en què la Generalitat tingui coneixement fefaent de la transmissió.

-4 El que estableix aquest article no és aplicable als immobles integrants de conjunts històrics que no tinguin la condició de monuments ni als immobles inclosos en entorns de protecció.

-5 Els drets de tempteig i retracte poden ésser exercits pels consells comarcals i els ajuntaments, respecte als immobles catalogats, en els mateixos termes que estableixen els apartats anteriors. En cas de concurrència, és preferent el dret de l'ajuntament. Els propietaris o titulars d'altres drets reals sobre immobles catalogats han de notificar-ne les transmissions a l'ajuntament i al consell comarcal en els termes que estableix aquest article.

-6 L'Administració de l'Estat pot exercir el dret d'adquisició preferent que la legislació estatal li reconeix respecte del que estableix aquest article.

Article 27

Escripcions públiques

Per a la formalització d'escripcions públiques d'adquisició de béns culturals d'interès nacional o de béns catalogats o de transmissió de drets reals sobre aquests béns, s'ha d'acreditar prèviament el compliment del que estableix l'article 26. Aquesta acreditació també és necessària per a la inscripció dels títols corresponents.

Article 28

Limitacions a la transmissió

-1 Els béns culturals d'interès nacional i els béns catalogats que són propietat de la Generalitat o de les administracions locals de Catalunya són imprescriptibles i inalienables, llevat de les transmissions que es puguin efectuar entre administracions.

-2 La transmissió dels béns de les institucions eclesiàstiques es regeix per la legislació estatal.

Secció tercera

Règim aplicable als béns culturals d'interès nacional

Article 29

Programes d'actuacions de conservació

Els propietaris, titulars d'altres drets reals i posseïdors de béns culturals d'interès nacional, en compliment del deure de conservació, han de presentar al Departament de Cultura, si el manteniment adequat dels béns ho requereix, un programa que especifiqui la previsió de les actuacions necessàries per a la conservació dels dits béns.

Article 30

Accés als béns culturals d'interès nacional

-1 Els propietaris, titulars d'altres drets reals i posseïdors de béns culturals d'interès nacional estan obligats a permetre:

- a) L'examen i l'estudi dels béns pels investigadors reconeguts per alguna institució acadèmica, amb la presentació prèvia d'una sol·licitud raonada, avalada pel Departament de Cultura.
- b) La col·locació d'elements senyalitzadors de llur condició de béns culturals d'interès nacional.
- c) La visita pública dels béns, en les condicions que siguin establertes per reglament, almenys quatre dies al mes i en dies i hores prèviament assenyalats.

-2 Als efectes del que disposa l'apartat 1.c), en la determinació del règim de visites s'ha de tenir en compte el tipus de béns, llurs característiques i, en el cas dels béns immobles, l'informe de l'ajuntament afectat. En casos justificats, el Departament de Cultura pot dispensar, totalment o parcialment, del règim de visites. En el cas dels béns mobles, el Departament de Cultura pot establir, com a mesura alternativa a la visita pública, el dipòsit dels béns en un centre cultural, perquè hi siguin exhibits en els terminis i amb les condicions que siguin establerts per reglament.

Capítol II

Règim de protecció dels béns immobles

Secció primera

Règim aplicable als béns immobles d'interès nacional

Article 31

Revisió de llicències urbanístiques

Un cop produïda la declaració d'un immoble com a bé cultural d'interès nacional, el Departament de Cultura ha d'emetre, en el termini de quatre mesos, havent escoltat l'ajuntament corresponent, un informe vinculant sobre les llicències urbanístiques suspeses per la incoació de l'expedient. Si, com a conseqüència d'aquest informe, l'ajuntament ha de modificar o anul·lar una llicència, el Departament de Cultura s'ha de fer càrrec de la indemnització corresponent, si s'escau, aplicant els criteris que estableix la legislació urbanística.

Article 32

Prohibició d'enderrocament

-1 Els béns immobles d'interès nacional només es poden enderrocar, parcialment o totalment, si han perdut els valors culturals que es van prendre en consideració a l'hora de qualificar-los. Prèviament a l'enderrocament dels immobles cal haver fet els tràmits necessaris per a deixar-ne sense efecte la declaració i, en cas que tinguin en el subsòl restes d'interès arqueològic, cal haver-hi fet la intervenció arqueològica preceptiva.

-2 El que estableix l'apartat 1 no és aplicable als immobles integrants de conjunts històrics, llocs històrics, zones d'interès etnològic o entorns de protecció, els quals es regeixen pel que estableix l'instrument de planejament a què fa referència l'article 33.2. A manca d'aquest instrument, només es pot fer l'enderrocament si l'ha autoritzat prèviament el Departament de Cultura.

Article 33

Planejament urbanístic

-1 En cas que un immoble sigui declarat d'interès nacional, els termes de la declaració prevalen sobre els plans i les normes urbanístiques que afecten l'immoble, que s'hi han d'ajustar abans d'ésser aprovats o bé, si ja eren vigents abans de la declaració, mitjançant modificació.

-2 En el cas dels conjunts històrics, les zones arqueològiques, les zones paleontològiques, els llocs històrics i les zones d'interès etnològic i en el cas dels entorns de protecció de qualsevol bé cultural d'interès nacional, l'ajuntament corresponent ha d'elaborar un instrument urbanístic de protecció o adequar-ne un de vigent. L'aprovació d'aquests instruments de planejament requereix l'informe favorable del Departament de Cultura.

Article 34

Autorització d'obres

-1 Qualsevol intervenció que es pretengui realitzar en un monument històric, un jardí històric, una zona arqueològica o una zona paleontològica d'interès nacional ha d'ésser autoritzada pel Departament de Cultura, en el termini que sigui establert per reglament, prèviament a la concessió de la llicència municipal.

-2 En el cas de les intervencions en béns culturals d'interès nacional altres que els esmentats en l'apartat 1 i en tots els entorns de protecció, l'autorització del Departament de Cultura només és preceptiva mentre no hagin estat aprovats els instruments de planejament a què fa referència l'article 33.2.

-3 Qualsevol projecte d'intervenció en un bé immoble d'interès nacional ha d'incloure un informe sobre els seus valors històrics, artístics i arqueològics i sobre el seu estat actual, i també d'avaluació de l'impacte de la intervenció que es proposa.

-4 La potestat del Departament de Cultura a què fan referència els apartats 1 i 2 s'ha d'exercir en el marc dels criteris bàsics i generals fixats per l'article 35 i dels criteris específics que pot contenir cada declaració, sens perjudici del marge d'apreciació discrecional necessari per a valorar en cada supòsit la compatibilitat de la intervenció projectada amb la preservació dels valors culturals del bé.

-5 Els ajuntaments han de notificar al Departament de Cultura, simultàniament a la notificació a l'interessat, les llicències urbanístiques que afectin béns culturals d'interès nacional.

-6 Si, com a conseqüència del mal estat d'un immoble d'interès nacional, l'ajuntament corresponent ha d'adoptar mesures per evitar danys a tercers, cal que ho comuniqui prèviament al Departament de Cultura, el qual disposa d'un termini de quaranta-vuit hores per a determinar les condicions a què s'ha de subjectar la intervenció.

Article 35

Criteris d'intervenció

-1 Qualsevol intervenció en un monument històric, un jardí històric, una zona arqueològica o una zona paleontològica d'interès nacional ha de respectar els criteris següents:

a) La conservació, la recuperació, la restauració, la millora i la utilització del bé han de respectar els valors que van motivar la declaració, sens perjudici que pugui ésser autoritzat l'ús d'elements, tècniques i materials contemporanis per a la millor adaptació del bé al seu ús i per a valorar determinats elements o èpoques.

- b) S'ha de permetre l'estudi científic de les característiques arquitectòniques, històriques i arqueològiques del bé.
- c) S'han de conservar les característiques tipològiques d'ordenació espacial, volumètriques i morfològiques més remarcables del bé.
- d) És prohibit de reconstruir totalment o parcialment el bé, excepte en els casos en què s'utilitzin parts originals, i de fer-hi addicions mimètiques que en falsegin l'autenticitat històrica.
- e) És prohibit d'eliminar parts del bé, excepte en el cas que comportin la degradació del bé o que l'eliminació en permeti una millor interpretació històrica. En aquests casos, cal documentar les parts que hagin d'ésser eliminades.
- f) És prohibit de col·locar publicitat, cables, antenes i conduccions aparents en les façanes i cobertes del bé i de bastir instal·lacions de serveis públics o privats que n'alterin greument la contemplació.

-2 Les intervencions en els conjunts històrics d'interès nacional han de respectar els criteris següents:

- a) S'han de mantenir l'estructura urbana i arquitectònica del conjunt i les característiques generals de l'ambient i de la silueta paisatgística. No es permeten modificacions d'alineacions, alteracions en l'edificabilitat, parcel·lacions ni agregacions d'immobles, excepte que contribueixin a la conservació general del caràcter del conjunt.
- b) Són prohibides les instal·lacions urbanes, elèctriques, telefòniques i qualssevol altres, tant aèries com adossades a la façana, que s'han de canalitzar soterrades. Les antenes de televisió, les pantalles de recepció d'ones i els dispositius similars s'han de situar en llocs en què no perjudiquin la imatge urbana de part del conjunt.
- c) És prohibit de col·locar-hi anuncis i rètols publicitaris. Els rètols que anuncien serveis públics, els de senyalització i els comercials han d'ésser harmònics amb el conjunt.

-3 El volum, la tipologia, la morfologia i el cromatisme de les intervencions en els entorns de protecció dels béns immobles d'interès nacional no poden alterar el caràcter arquitectònic i paisatgístic de l'àrea ni pertorbar la visualització del bé. En els entorns dels immobles d'interès nacional és prohibit qualsevol moviment de terres que comporti una alteració greu de la geomorfologia i la topografia del territori i qualsevol abocament d'escombraries, runa o deixalles.

Article 36

Autorització dels canvis d'ús

Els canvis d'ús d'un monument han d'ésser autoritzats pel Departament de Cultura, amb informe de l'ajuntament afectat, prèviament a la concessió de la llicència municipal corresponent.

Article 37

Desplaçament d'immobles

Els immobles d'interès nacional són inseparables de llur entorn. Només es pot procedir a fer-ne l'aixecament o el desplaçament en els termes fixats per la legislació estatal i, en tot cas, amb l'informe favorable previ del Departament de Cultura, amb la llicència urbanística corresponent i un cop feta la intervenció arqueològica, si escau, en el subsòl.

Article 38

Expropiació

L'Administració de la Generalitat i les administracions locals poden acordar l'expropiació, per causa d'interès social, dels immobles que dificultin la utilització o la contemplació dels béns culturals d'interès nacional, atemptin contra llur harmonia ambiental o comportin un risc per a llur conservació.

Secció segona

Règim aplicable als béns immobles catalogats

Article 39

Règim de protecció

La declaració d'un immoble com a bé cultural d'interès local comporta l'aplicació immediata del règim jurídic que aquesta Llei estableix per als béns catalogats. Qualsevol norma addicional de protecció d'aquests béns s'ha d'establir mitjançant els instruments determinats per la legislació urbanística.

Capítol III

Règim de protecció dels béns mobles

Secció primera

Règim aplicable a tots els béns mobles integrants del patrimoni cultural català

Article 40

Deure d'informació

-1 Els propietaris, titulars d'altres drets reals i posseïdors de béns mobles integrants del patrimoni cultural català que s'ajusten a les característiques i les condicions que siguin establertes per reglament n'han de comunicar l'existència al Departament de Cultura, el qual ho ha de notificar a l'ajuntament corresponent.

-2 El Departament de Cultura pot requerir a les persones esmentades en l'apartat 1 perquè facilitin les informacions necessàries sobre els béns i en permetin l'examen material.

Article 41

Comerç

-1 Les persones i les entitats que es dediquen habitualment al comerç de béns integrants del patrimoni cultural català han de portar un llibre-registre, legalitzat pel Departament de Cultura, en el qual han de constar les transaccions que afectin els béns a què es refereix l'article 40.1. S'han d'anotar en el llibre-registre les dades d'identificació de l'objecte i de les parts que intervenen en cada transacció.

-2 El Departament de Cultura ha de portar un registre de les empreses que es dediquen habitualment al comerç dels objectes a què es refereix l'apartat 1. Les dites empreses s'han d'inscriure en el registre, amb els requisits que siguin establerts per reglament, per poder exercir llur activitat.

Article 42

Reproducció i restauració

El Departament de Cultura i les administracions públiques de Catalunya han de promoure la utilització de mitjans tècnics per a reproduir els béns mobles integrants del patrimoni cultural català, especialment els inclosos en el patrimoni documental i

bibliogràfic, si ho fa necessari llur conservació. També han d'emprendre les actuacions necessàries per a restaurar els fons deteriorats o que es trobin en perill de malmetre's.

Secció segona

Règim aplicable als béns mobles d'interès nacional i als béns mobles catalogats

Article 43

Conservació

-1 Qualsevol modificació, reparació, restauració o actuació d'altre tipus sobre béns mobles d'interès nacional o sobre béns mobles catalogats no prevista en el programa d'actuacions regulat per l'article 29 ha d'ésser aprovada prèviament pel Departament de Cultura.

-2 Si la conservació de béns mobles d'interès nacional o de béns mobles catalogats pot quedar compromesa per les condicions de llur lloc d'ubicació, el Departament de Cultura, amb l'informe previ de l'ajuntament afectat, n'ha d'acordar el dipòsit provisional en un lloc que compleixi les condicions adequades de seguretat i de conservació, amb preferència pels més propers a la ubicació original del bé. També ha d'acordar el dipòsit provisional d'aquests béns en cas que els propietaris, titulars d'altres drets reals i posseïdors incompleixin l'obligació de conservar-los.

Article 44

Comunicació de trasllats

El trasllat de béns mobles d'interès nacional o de béns catalogats s'ha de comunicar al Departament de Cultura, perquè ho faci constar en el registre o el catàleg corresponents. El Departament de Cultura ha de comunicar immediatament el trasllat a l'ajuntament afectat.

Article 45

Integritat de les col·leccions

-1 Les col·leccions declarades d'interès nacional o catalogades que només essent considerades com una unitat reuneixen els valors propis d'aquests béns no poden ésser disgregades per llurs propietaris, titulars d'altres drets reals i posseïdors sense autorització del Departament de Cultura.

-2 Els béns mobles declarats d'interès nacional per llur vinculació a un immoble, d'acord amb l'article 11.1, són inseparables d'aquest sense autorització del Departament de Cultura.

-3 S'ha de donar coneixement als ajuntaments afectats de les disgregacions de col·leccions i de les separacions de béns mobles de l'immoble a què pertanyen.

Capítol IV

Normes específiques de protecció del patrimoni arqueològic

Article 46

Concepte de patrimoni arqueològic i règims de protecció

-1 Els béns mobles i immobles de caràcter històric per a l'estudi dels quals cal utilitzar metodologia arqueològica integren el patrimoni arqueològic català. També l'integren els elements geològics i paleontològics relacionats amb l'ésser humà i amb els seus orígens i antecedents.

concessió de la llicència cal l'informe favorable del Departament de Cultura. Aquest informe pot exigir, com a condició per a l'execució de les obres, la realització i l'execució d'un projecte arqueològic, el finançament del qual es regeix pel que disposa l'article 48.2 i en el qual pot col·laborar l'ajuntament afectat.

Article 50

Intervencions arqueològiques de l'Administració

El Departament de Cultura pot executar directament les intervencions arqueològiques que consideri oportunes. També les corporacions locals poden executar-les en el marc de llurs competències, amb les garanties científiques i tècniques adequades, amb l'autorització prèvia del Departament de Cultura de conformitat amb el que estableix l'article 47. Aquestes actuacions s'han d'inspirar en el principi de major economia en els perjudicis que es puguin ocasionar als particulars. Les indemnitzacions que puguin correspondre es regeixen pel que estableix la legislació sobre expropiació forçosa.

Article 51

Descobriments de restes arqueològiques

-1 Els descobriments de restes amb valor arqueològic fets per atzar i els de caràcter singular produïts com a conseqüència d'una intervenció arqueològica s'han de comunicar en el termini de quaranta-vuit hores al Departament de Cultura o a l'ajuntament corresponent, i en cap cas no se'n pot donar coneixement públic abans d'haver informat les dites administracions. El termini per a la comunicació dels descobriments que no tinguin caràcter singular i siguin conseqüència d'intervencions arqueològiques s'ha d'establir per reglament.

-2 L'ajuntament que sigui informat del descobriment de restes arqueològiques ho ha de notificar al Departament de Cultura en el termini d'una setmana. Igualment, el Departament de Cultura ha de notificar a l'ajuntament corresponent els descobriments que li siguin comunicats, i també n'ha d'informar el propietari del lloc on s'hagi efectuat la troballa.

-3 El descobridor de restes arqueològiques ha de fer lliurament del bé, en el termini de quaranta-vuit hores, a l'ajuntament corresponent, a un museu públic de Catalunya o al Departament de Cultura, llevat que calgui efectuar remoció de terres per a fer l'extracció del bé, ateses les seves característiques, o llevat que es tracti d'una troballa subaquàtica, en els quals supòsits l'objecte ha de romandre en l'emplaçament originari. Pel que fa als descobriments com a conseqüència d'intervencions arqueològiques, la regulació del lliurament s'ha de fer per reglament. En tots els casos, mentre el descobridor no efectua el lliurament, se li apliquen les normes del dipòsit legal.

-4 Els drets de caràcter econòmic que puguin correspondre al descobridor de restes arqueològiques i al propietari del lloc on s'ha fet la troballa es regeixen per la normativa estatal. Aquests drets són satisfets per l'Administració de la Generalitat, llevat que aquesta estableixi acords amb altres administracions públiques.

-5 Correspon al Departament de Cultura de determinar el lloc del dipòsit definitiu de les restes arqueològiques trobades, tenint en compte els criteris de la major proximitat a l'indret de la troballa i de la idoneïtat de les condicions de conservació i seguretat dels béns, sens perjudici de l'aplicació d'altres criteris derivats de les necessitats de l'ordenació museística general.

Article 52

Suspensió d'obres

-1 Si durant l'execució d'una obra, sigui del tipus que sigui, es troben restes o objectes amb valor arqueològic, el promotor o la direcció facultativa de l'obra han de paralitzar immediatament els treballs, han de prendre les mesures adequades per a la protecció de les restes i n'han de comunicar el descobriment, en el termini de quaranta-vuit hores, al Departament de Cultura, el qual ha de donar trasllat d'aquesta comunicació a l'ajuntament.

-2 En el termini de vint dies a comptar des de la comunicació a què es refereix l'apartat 1, el Departament de Cultura ha de dur a terme les activitats de comprovació corresponents per tal de determinar l'interès i el valor arqueològic de les troballes, en les quals activitats ha de col·laborar el promotor de l'obra, amb els mitjans que hi tingui desplaçats.

-3 La suspensió de les obres a què es refereix l'apartat 2 no dóna lloc a indemnització. No obstant això, l'Administració pot ampliar el termini de suspensió, si és necessari per a completar la investigació arqueològica, supòsit en el qual, si l'obra és de promoció privada, s'apliquen les normes generals sobre responsabilitat de les administracions públiques i no s'aplica el termini de dos mesos establert per l'article 23.1.

Article 53

Titularitat dels descobriments

Els béns que d'acord amb l'article 44 de la Llei de l'Estat 16/1985, del 25 de juny, del patrimoni històric espanyol, tenen la consideració de domini públic i són descoberts a Catalunya s'integren en el patrimoni de la Generalitat. No obstant això, si els drets econòmics a què fa referència l'article 51.4 són satisfets per una altra administració pública, els béns s'integren en el patrimoni d'aquesta administració.

TÍTOL TERCER

Mesures de foment i difusió

Capítol I

Foment

Article 54

Normes generals

-1 Els ajuts de les administracions públiques per a la investigació, la documentació, la conservació, la recuperació, la restauració i la difusió dels béns integrants del patrimoni cultural s'han de concedir d'acord amb criteris de publicitat, concurrència i objectivitat i dins les previsions pressupostàries.

-2 En l'atorgament de les mesures de foment a què es refereix aquest capítol s'han de fixar les garanties necessàries per a evitar l'especulació amb béns que s'adquireixen, es conserven, es restauren o es milloren amb ajudes públiques.

-3 Les persones i les entitats que no compleixen el deure de conservació establert per aquesta Llei no es poden acollir a les mesures de foment.

-4 La Generalitat pot propiciar la participació d'entitats privades i de particulars en el finançament de les actuacions de foment a què es refereix aquest capítol.

Article 55

Ajuts per a la investigació, la conservació i la rehabilitació

- 1 L'Administració de la Generalitat ha d'establir un programa anual d'inversions i ajuts per a la investigació, la documentació, la conservació, la recuperació, la restauració i la millora del patrimoni cultural, amb les dotacions pressupostàries corresponents.
- 2 Si en el termini de vuit anys a comptar des de l'atorgament d'un dels ajuts a què es refereix l'apartat 1 l'Administració adquireix el bé, s'ha de deduir del preu d'adquisició una quantitat equivalent a l'import de l'ajut o els ajuts, la qual es considera com a pagament a compte.
- 3 La Generalitat ha de promoure l'accés al crèdit oficial per al finançament de les obres de conservació, manteniment, rehabilitació i excavació realitzades en béns culturals d'interès nacional.

Article 56

Ajuts per a l'adquisició

El Govern de la Generalitat ha d'adoptar les mesures necessàries perquè el finançament de l'adquisició de béns culturals d'interès nacional i de béns culturals catalogats amb la finalitat de destinar-los a un ús general que n'asseguri la protecció tingui accés preferent al crèdit oficial, en la forma i amb els requisits que estableixen les normes que el regulen.

Article 57²

L'u per cent cultural

- 1 L'Administració de la Generalitat ha de reservar en els pressupostos de les obres públiques que financi totalment o parcialment una partida mínima de l'u per cent de la seva aportació, amb la finalitat d'invertir-la en la conservació, la restauració, l'excavació i l'adquisició dels béns protegits per aquesta Llei i en la creació artística contemporània.
- 2 La reserva a què es refereix l'apartat 1 també s'aplica sobre el pressupost total d'execució de les obres públiques que executen els particulars en virtut de concessió administrativa de la Generalitat.
- 3 S'exceptuen de les mesures fixades pels apartats 1 i 2 les obres públiques següents:
 - a) Aquelles en què l'aportació de la Generalitat o del concessionari és inferior a 601.012,1 euros.
 - b) Les que es fan per complir específicament els objectius d'aquesta Llei.
 - c) Les que es financen totalment amb càrrec a transferències de fons finalistes.
- 4 Als efectes del que diposa la lletra a) de l'apartat 3, no es tenen en compte els eventuais fraccionaments en la contractació d'una obra que es pugui considerar unitàriament o globalment.
- 5 Els costos de les intervencions arqueològiques a què fan referència els articles 48.2 i 49.3 tenen la consideració d'aportació a l'u per cent.
- 6 Els criteris i la forma d'aplicació dels fons obtinguts d'acord amb aquest article s'han de determinar per reglament. En qualsevol cas, tenen caràcter preferent els béns culturals que poden quedar afectats directament per l'obra pública de què es tracti i els que es troben situats en el seu entorn. El Departament de Cultura ha d'emetre informe prèviament a l'aplicació dels fons.
- 7 En els expedients de contractació d'obres s'ha d'acreditar la disponibilitat del crèdit necessari per al compliment de l'obligació de reserva determinada per aquest article.
- 8 Les inversions culturals que l'Estat faci a Catalunya en aplicació de l'u per cent cultural determinat per la Llei del patrimoni històric espanyol s'han de fer amb l'informe

² Conversió a euros de la quantitat prevista a l'apartat 3.a) per la Resolució CLT/53/2002, de 2 de gener (DOGC núm. 3561, de 25.1.2002).

previ del Departament de Cultura sobre els sectors i àmbits culturals que es considerin prioritaris en cada moment.

Article 58

Pagaments amb béns culturals Els propietaris de béns integrants del patrimoni cultural poden sol·licitar a l'Administració de la Generalitat i a l'Administració local l'admissió de la cessió en propietat dels esmentats béns en pagament de llurs deutes. L'acceptació de la cessió correspon respectivament al Departament d'Economia i Finances, amb l'informe previ del Departament de Cultura, i al ple de la corporació corresponent.

Article 59

Beneficis fiscals

-1 Els propietaris i els titulars de drets sobre béns culturals d'interès nacional i sobre béns culturals catalogats gaudeixen dels beneficis fiscals que, en l'àmbit de les competències respectives, determinen la legislació de l'Estat, la legislació de la Generalitat i les ordenances locals.

-2 Els béns culturals d'interès nacional estan exempts de l'impost sobre béns immobles, en els termes fixats per la Llei de l'Estat 39/1988, del 28 de desembre, de regulació de les hisendes locals. Les obres que tenen per finalitat la conservació, la millora o la rehabilitació de monuments declarats d'interès nacional gaudeixen també d'exempció de l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres. Aquestes exempcions no donen lloc a la compensació amb càrrec als pressupostos de la Generalitat en favor dels ajuntaments.

Capítol II

Difusió

Article 60

Inventari del Patrimoni Cultural Català

-1 El Departament de Cultura ha d'elaborar i mantenir l'Inventari del Patrimoni Cultural Català, el qual té com a finalitat de permetre la documentació i la recopilació sistemàtiques, la investigació i la difusió de tots els béns que l'integren.

-2 Les dades que figuren a l'Inventari del Patrimoni Cultural Català són públiques. Excepcionalment, per resolució del conseller de Cultura, es poden excloure de consulta pública dades relatives a la situació jurídica, la localització i el valor dels béns.

-3 L'Administració de la Generalitat ha de garantir als ciutadans l'accessibilitat de les dades contingudes en l'Inventari del Patrimoni Cultural Català, mitjançant l'establiment d'una xarxa descentralitzada de transmissió de dades.

-4 Els museus, les biblioteques, els arxius i els altres centres de dipòsit cultural que informatitzin les dades documentals de llurs fons han d'assegurar i facilitar la viabilitat del traspàs de la informació a l'Inventari del Patrimoni Cultural Català, en el suport i amb el format que siguin determinats pel Departament de Cultura.

Article 61

Visita pública i difusió

-1 L'Administració de la Generalitat ha de vetllar perquè la visita pública als béns culturals d'interès nacional s'efectuï en condicions adequades de conservació, coneixement i difusió dels béns i de seguretat dels visitants.

-2 L'Administració de la Generalitat ha de promoure la realització de reproduccions i còpies dels béns culturals d'interès nacional amb finalitats didàctiques i de promoció turística, i ha de fer-hi constar de manera visible llur procedència i llur condició de còpia, sens perjudici del dret de propietat intel·lectual.

-3 L'Administració de la Generalitat ha de fomentar l'ús i el gaudi del patrimoni cultural català com a recurs de dinamització social i turística, respectant les necessitats de conservació i protecció dels béns i de llur entorn establertes per aquesta Llei.

Article 62

Gestió dels monuments per la Generalitat

-1 Els monuments i jaciments arqueològics oberts a la visita pública i administrats pel Departament de Cultura han d'ésser gestionats d'acord amb els principis de desconcentració i participació, sens perjudici de l'aplicació de directrius comunes que en garanteixin la coherència global.

-2 La gestió dels monuments i jaciments a què es refereix l'apartat 1 n'ha de garantir el manteniment i la conservació i ha de potenciar-ne la divulgació, per a la qual cosa han de comptar amb els elements suficients de senyalització, guia i serveis complementaris.

-3 El Govern de la Generalitat pot crear patronats, integrats per representants de la Generalitat i d'altres institucions, entitats i persones relacionades amb els monuments de què es tracti, perquè col·laborin, assessorin i participin en la gestió dels monuments i en les activitats que s'hi desenvolupin. El consell comarcal i l'ajuntament corresponents han d'ésser representats en aquests patronats.

-4 El Govern de la Generalitat pot establir que determinats monuments, jaciments arqueològics o museus gestionats per la Generalitat siguin administrats en règim d'autonomia econòmica, en els termes que siguin concretats per reglament. Cada any, el responsable de la gestió d'un monument, un jaciment o un museu acollit a aquest règim ha de presentar al Departament de Cultura la justificació dels ingressos i el compte de gestió econòmica, els quals queden a disposició de la Intervenció General de la Generalitat, de la Sindicatura de Comptes i, si escau, del Tribunal de Comptes.

Article 63

Cessió d'ús de monuments

El Govern de la Generalitat pot acordar la cessió de l'ús de béns immobles de la Generalitat amb valors culturals en favor d'altres institucions públiques o d'entitats privades, a fi que, mitjançant llur utilització millor, se'n garanteixin la conservació i el manteniment.

Article 64

Instal·lació de museus, arxius i biblioteques

-1 La instal·lació de museus, d'arxius i de biblioteques és causa d'interès social, a efectes d'expropiació.

-2 Són competents per a procedir a l'expropiació a què es refereix l'apartat 1 l'Administració de la Generalitat, els consells comarcals i els ajuntaments, en l'àmbit de llurs competències respectives.

Article 65

Ensenyament

-1 El Govern de la Generalitat ha d'incloure en els currículums dels diferents nivells del sistema educatiu reglat obligatori el coneixement del patrimoni cultural català.

-2 La Generalitat ha de promoure el desenvolupament dels ensenyaments especialitzats en la conservació i el manteniment del patrimoni cultural, i pot establir convenis de col·laboració amb les entitats privades i els centres de formació especialitzats.

-3 L'Escola d'Administració Pública de Catalunya i l'Escola de Policia de Catalunya s'han d'ocupar que els funcionaris encarregats de l'administració o la custòdia del patrimoni cultural tinguin la preparació específica adequada.

Article 66

Publicacions

L'Administració de la Generalitat ha de promoure l'edició de publicacions d'investigació i de divulgació del patrimoni cultural català.

TÍTOL QUART

Execució d'aquesta Llei i règim sancionador

Capítol I

Mesures per a l'execució d'aquesta Llei

Article 67

Execució del deure de conservació

-1 En cas d'incompliment del deure de conservació de béns culturals d'interès nacional o de béns mobles catalogats, el Departament de Cultura pot ordenar als propietaris, titulars d'altres drets reals i posseïdors dels dits béns l'execució de les obres o la realització de les actuacions que siguin necessàries per a preservar-los, conservar-los i mantenir-los. Aquestes mesures poden ésser adoptades també pels ajuntaments, si es refereixen a béns immobles catalogats. L'Administració no pot ordenar l'execució d'obres o d'actuacions per un import superior al 50% del valor del bé, fixat pel Departament de Cultura o per l'ajuntament corresponent mitjançant l'aplicació dels criteris establerts per la legislació sobre expropiació forçosa.

-2 Si els que hi són obligats no executen les actuacions a què fa referència l'apartat 1, el Departament de Cultura o, si escau, l'ajuntament corresponent poden fer-ne l'execució subsidiària, a càrrec dels obligats. En cas de perill imminent per a l'immoble, l'administració competent pot executar les obres imprescindibles per a salvaguardar el bé sense necessitat de requeriment previ.

-3 El Departament de Cultura pot concedir, per a la realització de les obres de conservació dels béns culturals d'interès nacional, un ajut amb caràcter de bestreta reintegrable, que en el cas dels béns immobles s'ha d'inscriure en el Registre de la Propietat.

-4 Són causa d'interès social, a efectes d'expropiació, l'incompliment dels deures de conservació, preservació, manteniment i protecció establerts per aquesta Llei i la situació de perill o ruïna imminent d'un immoble d'interès nacional. Són competents per a procedir a l'expropiació l'Administració de la Generalitat, els consells comarcals i els ajuntaments, en l'àmbit de llurs competències respectives.

Article 68

Reparació dels danys causats

L'Administració de la Generalitat ha d'ordenar a les persones o institucions responsables, sens perjudici de la sanció que correspongui, la reparació dels danys

causats il·lícitament en béns culturals d'interès nacional o en béns mobles catalogats, mitjançant ordres executives de reparació, reposició, reconstrucció o enderrocament o mitjançant les que siguin necessàries per a restituir el bé al seu estat anterior. Aquestes mesures, en el cas dels danys produïts en béns immobles catalogats, han d'ésser adoptades pels ajuntaments.

Article 69³

Multes coercitives

- 1 L'administració competent pot imposar multes coercitives per fer efectiu el compliment dels deures imposats per aquesta Llei i de les resolucions administratives dictades per al compliment del que aquesta disposa.
- 2 La imposició de multes coercitives exigeix la formulació prèvia d'un requeriment escrit, en el qual s'ha d'indicar el termini de què es disposa per al compliment de l'obligació i la quantia de la multa que pot ésser imposada. En tot cas, el termini ha d'ésser suficient per a complir l'obligació i la multa no pot excedir de 601,01 euros.
- 3 En cas que, un cop imposada una multa coercitiva, es mantingui l'incompliment que l'hagi motivada, l'Administració pot reiterar-la tantes vegades com calgui, fins al compliment de l'obligació, sense que en cap cas el termini pugui ésser inferior al fixat en el primer requeriment.
- 4 Les multes coercitives són independents i compatibles amb les que es puguin imposar en concepte de sanció.

Article 70

Inspecció

- 1 L'Administració pot inspeccionar en qualsevol moment les obres i les intervencions que es facin en béns integrants del patrimoni cultural català. Els propietaris, titulars d'altres drets reals i posseïdors dels esmentats béns hi han de permetre l'accés, sempre que sigui necessari als efectes de la inspecció.
- 2 Els funcionaris públics als quals s'assigna el control i la inspecció sobre el patrimoni cultural tenen la consideració d'autoritat i estan facultats per a examinar els béns, els llibres, els documents i, en general, tot el que pugui servir d'informació per a complir i executar llurs tasques.

Capítol II

Règim sancionador

Article 71⁴

Classificació de les infraccions

- 1 L'incompliment de les obligacions establertes per aquesta Llei té la consideració d'infracció administrativa, llevat que constitueixi delictes. Les infraccions d'aquesta Llei es classifiquen en lleus, greus i molt greus.
- 2 Constitueixen infraccions lleus:
 - a) La manca de comunicació al Registre de Béns Culturals d'Interès Nacional o al Catàleg del Patrimoni Cultural Català dels actes jurídics o tècnics i dels trasllats que afectin els béns que hi són inscrits.

³ Conversió a euros de la quantitat prevista a l'apartat 2 per la Resolució CLT 53/2002, de 2 de gener (DOGC 3561, de 25.1.2002)

⁴ Modificada la lletra c) de l'apartat 5 per la Llei 10/2001, de 13 de juliol, d'arxius i documents (DOGC núm. 3437, de 24.7.2001).

- b) La manca de notificació a l'administració competent, en els termes fixats per l'article 26, de la transmissió onerosa de la propietat o de qualsevol dret real sobre béns culturals d'interès nacional o sobre béns catalogats.
- c) L'incompliment del deure de permetre l'accés dels especialistes als béns catalogats.
- d) L'incompliment del deure d'informació a les administracions competents sobre l'existència i la utilització de béns integrants del patrimoni cultural i l'obstrucció de les inspeccions de les administracions competents.
- e) La manca de presentació a l'aprovació del Departament de Cultura d'un programa que especifiqui les actuacions de conservació dels béns.
- f) L'incompliment dels deures establerts en l'article 41.2 pels comerciants de béns integrants del patrimoni cultural.

-3 Constitueixen infraccions greus:

- a) La manca de notificació al Departament de Cultura de la realització de subhastes que afectin béns integrants del patrimoni cultural.
- b) L'incompliment dels deures de permetre l'accés dels investigadors i la visita pública als béns culturals d'interès nacional.
- c) L'incompliment dels deures de preservació i manteniment de béns culturals d'interès nacional o de béns catalogats.
- d) La inobservança del deure de portar el llibre-registre de transmissions i l'omissió o la inexactitud de les dades que s'hi han de fer constar.
- e) La disgregació, sense l'autorització del Departament de Cultura, de col·leccions declarades d'interès nacional o catalogades, i la separació de béns mobles vinculats a béns immobles d'interès nacional.
- f) L'incompliment de les obligacions de comunicació del descobriment de restes arqueològiques i de lliurament dels béns trobats.
- g) L'incompliment de la suspensió d'obres amb motiu del descobriment de restes arqueològiques i de les suspensions d'obres acordades per l'administració competent.
- h) L'atorgament pels ajuntaments de llicències d'obres i l'adopció de mesures cautelars incomplint el que disposa l'article 34.

-4 Constitueixen infraccions molt greus:

- a) L'enderrocament total o parcial d'immobles declarats d'interès nacional.
- b) La destrucció de béns mobles d'interès nacional o de béns catalogats.
- c) L'atorgament pels ajuntaments de llicències urbanístiques de desplaçament d'immobles incomplint el que disposa l'article 37.

-5 Són infraccions lleus, greus o molt greus, en funció del dany potencial o efectiu al patrimoni cultural:

- a) La realització d'intervencions arqueològiques sense l'autorització del Departament de Cultura.
- b) La realització d'intervencions sobre béns culturals d'interès nacional i sobre espais de protecció arqueològica sense llicència urbanística o incomplint-ne els termes.
- c) Les actuacions i les intervencions sobre béns mobles d'interès nacional o béns mobles catalogats no aprovades pel Departament de Cultura.
- d) El canvi d'ús d'un monument sense autorització del Departament de Cultura o el manteniment d'usos incompatibles d'acord amb la declaració.

Article 72

Responsabilitat

-1 Són responsables de les infraccions d'aquesta Llei, a més de les persones que en tenen la responsabilitat directa:

- a) Els promotors, pel que fa a la realització d'obres.
 - b) El director de les obres, pel que fa a l'incompliment de l'ordre de suspendre-les.
 - c) Els qui d'acord amb el Codi penal tenen la consideració d'autors, còmplices o encobridors, pel que fa a la realització d'intervencions arqueològiques no autoritzades.
- 2 Són també responsables de les infraccions d'aquesta Llei els qui, coneixent l'incompliment de les obligacions que aquesta estableix, n'obtenen un benefici.

Article 73⁵

Classificació de les sancions

-1 Les infraccions administratives en matèria de patrimoni cultural són sancionades, si els danys causats al patrimoni cultural poden ésser valorats econòmicament, amb una multa d'entre una i quatre vegades el valor dels danys causats. Altrament, s'apliquen les sancions següents:

- a) Per a les infraccions lleus, una multa de fins a 6.010,12 euros.
- b) Per a les infraccions greus, una multa d'entre 6.010,12 i 210.354,24 euros.
- c) Per a les infraccions molt greus, una multa d'entre 210.354,24 i 901.518,16 euros.

-2 La quantia de les sancions fixades per l'apartat 1 es gradua de conformitat amb:

- a) La reincidència.
- b) El dany causat al patrimoni cultural.
- c) La utilització de mitjans tècnics en les intervencions arqueològiques il·legals.

Article 74

Comís de materials i estris

L'òrgan competent per a imposar una sanció pot acordar com a sanció accessòria el comís dels materials i estris emprats en l'activitat il·lícita.

Article 75⁶

Òrgans competents

1. Pertoca als ajuntaments la competència per a sancionar les infraccions a què es refereix l'article 71.2.b) i c), 71.3.c) i 71.4.b), quant als béns culturals d'interès local, excepte en els municipis de menys de cinc mil habitants, en què aquesta competència pertoca als consells comarcals.

-2 Pertoca a les entitats locals la imposició de sancions per les infraccions a què es refereix l'article 71.2.d) i 71.3.g), si són comeses en relació amb actuacions de les dites entitats.

-3 Pertoca als ajuntaments la competència per a incoar i tramitar els expedients sancionadors per les infraccions a què es refereix l'article 71.5.b), excepte en els municipis de menys de cinc mil habitants, en què aquesta competència pertoca als consells comarcals. En aquests casos, el règim sancionador regulat per aquesta Llei preval sobre el règim establert per la normativa urbanística.

-4 La competència per a la imposició de les sancions per la infracció de l'article 71.5.b) pertoca a:

- a) El president del consell comarcal, en cas de sancions de fins a 6.010,12 euros, en municipis de menys de cinc mil habitants.

⁵ Conversió a euros de les quantitats previstes a l'apartat 1 per la Resolució CLT/52/2002, de 2 de gener (DOGC núm. 3561, de 25.1.2002).

⁶ Modificat l'apartat 1 per la Llei 10/2001, de 13 de juliol, d'arxius i documents (DOGC núm. 3437, de 24.7.2001).
Conversió a euros de les quantitats previstes als apartats 4 i 6 per la Resolució CLT/52/2002, de 2 de gener (DOGC núm. 3437, de 25.1.2002).

b) L'alcalde, en cas de sancions de fins a 6.010,12 euros, en municipis d'entre 5.000 i 50.000 habitants, o de sancions de fins a 210.354,24 euros, en municipis de més de 50.000 habitants.

c) El conseller de Cultura, en cas de sancions d'entre 6.010,12 i 210.354,24 euros, en municipis de fins a 50.000 habitants.

d) El Govern de la Generalitat, en cas de sancions de més de 210.354,24 euros.

-5 Si el Departament de Cultura comunica a l'entitat local competent l'existència d'indicis d'una infracció de les tipificades a l'article 71.5.b) i l'entitat local no li notifica la incoació de l'expedient sancionador en el termini de dos mesos, el Departament de Cultura pot procedir a incoar, tramitar i resoldre l'expedient sancionador.

-6 En les infraccions tipificades per l'article 71 altres que les enumerades als apartats 1, 2 i 3 d'aquest article, la incoació dels expedients sancionadors pertoca al director general del Departament de Cultura competent per raó de la matèria i la imposició de les sancions pertoca al conseller de Cultura, en el cas de les sancions de fins a trenta-cinc milions de pessetes, i al Govern de la Generalitat, en el cas de les sancions de més de 210.354,24 euros.

Article 76

Prescripció de les infraccions

Les infraccions administratives a què es refereix aquesta Llei prescriuen al cap de cinc anys d'haver-se comès, llevat de les de caràcter molt greu, que prescriuen al cap de deu anys.

Article 77

Mesures cautelars

-1 L'Administració de la Generalitat ha de suspendre qualsevol obra o actuació en béns culturals d'interès nacional o en béns catalogats que incompleixi el que determina la legislació sobre patrimoni cultural i ha d'ordenar també la suspensió de les obres en què s'hagin trobat restes arqueològiques, si el promotor ha incomplert l'obligació establerta per l'article 52.

-2 Les suspensions a què fa referència l'apartat 1 poden ésser també acordades pels ajuntaments, si es tracta d'obres o actuacions subjectes a llicència municipal. Si la suspensió afecta un bé cultural d'interès nacional, ha d'ésser comunicada al Departament de Cultura en el termini de quaranta-vuit hores.

-3 Si hi ha indicis racionals de la comissió d'una infracció greu o molt greu, l'administració competent per a imposar la sanció corresponent pot acordar com a mesura cautelar, prèviament o simultàniament a la instrucció de l'expedient sancionador, la immobilització, el precintatge o el dipòsit dels materials i estris emprats en les dites activitats.

-4 El Departament de Cultura pot acordar el dipòsit cautelar dels béns integrants del patrimoni cultural que es troben en possessió de persones que es dediquen a fer-ne el comerç, si no en poden acreditar l'adquisició lícita.

Article 78

Publicitat de les sancions

Les sancions imposades de conformitat amb aquesta Llei poden ésser publicades per l'òrgan sancionador, atenint-se als criteris que siguin establerts per reglament, un cop han esdevingut fermes en la via administrativa.

Article 79

Termini de resolució dels expedients sancionadors

El termini per a la resolució dels expedients sancionadors per les infraccions regulades per aquesta Llei és d'un any.

TÍTOL CINQUÈ

Consell Assessor del Patrimoni Cultural Català

Capítol I

Composició i funcions

Article 80

Composició

-1 Es crea el Consell Assessor del Patrimoni Cultural Català, com a òrgan consultiu i assessor de les administracions públiques en les matèries relacionades amb el patrimoni cultural.

-2 La composició i el funcionament del Consell Assessor del Patrimoni Cultural Català, que ha d'ésser presidit pel conseller de Cultura, s'han d'establir per reglament.

Article 81

Funcions

Les funcions del Consell Assessor del Patrimoni Cultural Català són les següents:

- a) Emetre informes i dictàmens a requeriment de les administracions competents i del Parlament.
- b) Emetre els informes que determina aquesta Llei.
- c) Prestar assessorament cultural als òrgans gestors del patrimoni cultural.
- d) Proposar les modificacions normatives, si escau, i les actuacions públiques o privades necessàries per al millor compliment dels objectius d'aquesta Llei.

Disposicions addicionals

Primera

-1 Els béns radicats a Catalunya que hagin estat declarats d'interès cultural o hagin estat inclosos en l'Inventari General de Béns Mobles, d'acord amb la Llei de l'Estat 16/1985, del 25 de juny, del patrimoni històric espanyol, passen a tenir respectivament la consideració de béns culturals d'interès nacional i de béns catalogats. Els béns immobles que en el moment de l'entrada en vigor d'aquesta Llei estiguin inclosos en catàlegs de patrimoni cultural incorporats en plans urbanístics passen a tenir, llevat que siguin béns culturals d'interès nacional, la consideració de béns culturals d'interès local i queden inclosos en el Catàleg del Patrimoni Cultural Català.

-2 Es declaren d'interès nacional els castells de Catalunya. En el termini de tres anys, el conseller de Cultura ha de presentar a l'aprovació del Govern de la Generalitat una relació d'aquests castells.

-3 Es declaren d'interès nacional les coves, els abrics i els indrets que contenen manifestacions d'art rupestre.

-4 Es declara d'interès nacional la documentació recollida en l'Arxiu de la Corona d'Aragó.

Segona

-1 Corresponen al Consell General de la Vall d'Aran, en l'àmbit del seu territori, les competències que aquesta Llei assigna a l'Administració de la Generalitat, i que s'enumeren a continuació:

a) La incoació i la instrucció dels expedients per a la declaració de béns culturals d'interès nacional i per a deixar sense efecte una declaració, regulades pels articles 8, 9 i 14. En cas que el Departament de Cultura consideri procedent la declaració d'un bé cultural d'interès nacional de la Vall d'Aran, pot requerir al Consell General la incoació de l'expedient; si aquest requeriment no és atès en el termini de dos mesos, el Departament de Cultura pot procedir a la incoació de l'expedient de declaració.

b) L'aprovació dels programes d'actuacions de conservació de béns culturals d'interès nacional, regulada per l'article 29, si es refereixen a béns immobles.

c) L'autorització d'intervencions sobre béns immobles d'interès nacional i sobre els que tenen incoat un expedient per a declarar-los-hi, i la indemnització corresponent, d'acord amb els articles 9.3, 31 i 34.

d) L'informe preceptiu i vinculant sobre els instruments de planejament a què fa referència l'article 33.2.

e) L'autorització dels canvis d'ús d'un monument, regulada per l'article 36.

f) L'informe d'avaluació d'impacte ambiental en els procediments a què fa referència l'article 46.3.

-2 Per a l'executivitat dels acords adoptats en exercici de les competències descrites per les lletres b), c), d) i e) de l'apartat 1 cal la ratificació del Departament de Cultura, la qual s'entén que ha estat atorgada si no hi manifesta la seva oposició en el termini de vint dies a comptar des que l'acord li hagi estat notificat pel Consell General.

Tercera

L'Administració de la Generalitat assumeix, en virtut d'aquesta Llei, les competències exercides per les diputacions provincials en matèria de protecció, conservació i catalogació del patrimoni cultural català. Aquesta atribució de competències comporta el traspàs dels mitjans materials i personals afectes als serveis i els organismes corresponents, i també dels corresponents recursos econòmics, d'acord amb el que estableix la Llei 5/1987, del 4 d'abril, del règim provisional de competències de les diputacions provincials.

Quarta

Correspon al conseller de Cultura de proposar al Govern de la Generalitat l'acceptació de les donacions, les herències i els llegats a favor de la Generalitat que tenen per objecte béns mobles integrants del patrimoni cultural català. La tramitació, la instrucció i la resolució de l'expedient corresponent és competència del Departament de Cultura, el qual també ha de tenir cura de la incorporació dels béns adquirits a l'Inventari General de Béns de la Generalitat de Catalunya.

Cinquena

La declaració de paratges pintorescos incoada o acordada de conformitat amb el procediment regulat per la Llei de l'Estat del 13 de maig de 1933, de defensa, conservació i acreixement del patrimoni històrico-artístic nacional, ha d'ésser reclassificada en el termini de tres anys a favor d'alguna de les figures de protecció establertes per l'article 7 de la Llei present o per la legislació sobre espais naturals. Si transcorre aquest termini i no s'ha procedit a la reclassificació, s'entén que la declaració ha caducat.

Sisena⁷

S'aplica als arxius i als documents privats inclosos en algun dels supòsits de l'article 19 d'aquesta Llei, a més del règim que aquesta estableix, el que disposa el capítol 2 del títol II de la Llei d'arxius i documents.

Disposicions transitòries

Primera

Els efectes dels expedients sobre declaració de béns d'interès cultural iniciats abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei són els que aquesta estableix per als béns culturals d'interès nacional. La tramitació dels expedients ha de continuar segons el nou règim jurídic.

Segona

Mentre el Govern de la Generalitat no aprovi les normes per al desenvolupament i l'aplicació d'aquesta Llei, continuaran vigents les que regulaven aquesta matèria fins a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, en tot allò que no s'hi oposin.

Disposició derogatòria

-1 Es deroguen els articles 12 i 13 de la Llei 6/1985, del 26 d'abril, d'arxius.

-2 Es deroga el Decret 30/1984, del 25 de gener, pel qual s'estableix l'obligatorietat de l'informe del Departament de Cultura en matèria de catalogació municipal de monuments.

Disposició final

S'autoritza el Govern de la Generalitat perquè actualitzi per via reglamentària la quantia de les multes que es fixen en els articles 69 i 73, de conformitat amb l'increment de l'índex de preus al consum.

⁷ Modificada per la Llei 10/2001, de 13 de juliol, d'arxius i documents (DOGC núm. 3437, de 24.7.2001).